

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Z. P.**, zastoupeného Mgr. Michalem Zahnášem, advokátem se sídlem tř. Svobody 2, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2012 č. j. KUOK 7325/2012, ve věci dodatečného povolení stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 170,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2012 č. j. KUOK 7325/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Olomouc č. j. SMOI/OPS/42/4671/2010/Dv ze dne 10. 8. 2011, jímž byla zamítnuta žádost žadatele o dodatečné povolení stavby zahradního domku na pozemku parc. č. X v k. ú. Samotišky.

Žalobce proti napadenému rozhodnutí v žalobě namítal rozpor mezi katastrem nemovitostí, kde je předmětný pozemek evidován jako „zastavěná plocha a nádvoří“ a územním plánem obce Samotišky, která předmětný pozemek zahrnuje do nezastavěného území. Dále namítal, že žalovaný nevzal v úvahu závazná stanoviska orgánů památkové péče, nevyčkal konečného výsledku přezkumného řízení ohledně takového závazného stanoviska a posoudil si sám otázku souladu stavby se zásadami ochrany kulturní památky areálu Chrámu navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku a areálu národní kulturní památky kláštera Hradisko. Namítal též obecnost napadeného rozhodnutí. V podání ze dne 23. 8. 2012 pak doplnil, že správní orgány v dané lokalitě rozhodují v obdobných případech odlišně, k čemuž uvedl příklady a navrhl důkazy.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žádost žalobce byla zamítnuta pro rozpor realizované stavby se závaznou částí Územního plánu obce Samotišky vyhlášenou pod č. 1/2000 (dále jen „OZV“), kdy tato okolnost sama o sobě znemožňuje stavbu povolit. OZV při využívání území v ochranných zónách shora uvedené kulturní památky odkazuje na podmínky rozhodnutí Okresního úřadu Olomouc č. j. Kult. 2973/95/G ze dne 21. 9. 1995, podle kterého na území, kde se nachází předmětná stavba, nelze povolovat rozšiřování a umísťování nových pozemních objektů s výjimkou úkrytů na nářadí v zahradách bez chat. Závazné stanovisko orgánu památkové péče tak vůbec na rozhodnutí ve věci nemělo vliv. K námitce nestejné správní praxe v obdobných případech žalovaný poukázal na to, že se jednalo o správní praxi pouze prvostupňového orgánu, nikoli jeho vlastní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 26. 7. 2010 ohlásil stavebnímu úřadu provádění stavebních úprav na zahradním domku na pozemku parc. č. X v k. ú. Samotišky. Stavební úřad Olomouc vydal dne 30. 7. 2010 souhlas s těmito pracemi. Při kontrolní prohlídce dne 13. 8. 2010 stavební úřad zjistil, že původní stavba o rozměrech 6,5 x 5,2 m byla nahrazena novým objektem o rozměrech 8,0 x 8,0 m. Z tohoto důvodu stavební úřad dne 2. 9. 2010 zahájil řízení o odstranění této stavby. Dne 13. 10. 2010 podal žalobce žádost o dodatečné povolení provedené stavby zahradního domku. Stavební úřad žádost zamítl, k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení prvostupňovému orgánu, který rozhodnutím č. j. SMOI/OPS/42/4671/2010/Dv ze dne

10. 8. 2011 žádost opětovně zamítl. Žalobce se znovu odvolal a jeho odvolání bylo vyřízeno napadeným rozhodnutím. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno 29. 3. 2012. Žalovaný v něm uvedl, že dle čl. 16 OZV musí být v ochranných pásmech kolem kulturní památky areálu Chrámu navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku a areálu národní kulturní památky kláštera Hradisko dodržovány podmínky ochrany stanovené rozhodnutím Okresního úřadu Olomouc č. j. Kult. 2973/95/G ze dne 21. 9. 1995. Předmětný pozemek leží ve II. regulačním pásmu lokality č. 1, kde dle citovaného rozhodnutí nelze povolovat rozšiřování a umisťování nových pozemních objektů a staveb s výjimkou úkrytů na náradí, a to pouze v zahradách bez chat, kdy tyto úkryty musejí mít stanovené parametry a nesmí být pohledovou závadou. Žalovaný dále odmítl polemiku žalobce, zda se jedná o novou stavbu nebo o rekonstrukci staré s ohledem na to, že nelze povolovat ani umístění nových staveb, ani rozšíření stávajících staveb. Stanoviska orgánů památkové péče proto nejsou podkladem rozhodnutí, neboť žádosti nebylo vyhověno pro rozpor s územně-plánovací dokumentací. Navíc stanovisko k udržovacím pracem bylo vydáno ke stavebním pracem, jejichž parametry nebyly následně dodrženy.

Jestliže žalobce namítal rozpor mezi katastrem nemovitostí a územním plánem obce Samotíšky, pak k tomu soud podotýká, že každý z uvedených dokumentů má jinou funkci; zatímco katastr nemovitostí zachycuje reálný stav, OZV stanoví parametry pro využití území do budoucna. OZV nepůsobí zpětně, a proto na předmětném území jsou evidovány stavby, které již dle OZV nelze nově stavět.

K námitce, že správní orgány nevyčkaly na konečné závazné stanovisko orgánů památkové péče, soud uvádí, že žalovaný tuto námitku přesvědčivě ve svém rozhodnutí vyvrátil. Dodatečné povolení předmětné stavby bylo zamítnuto pro rozpor s OZV, nikoli pro rozpor se závazným stanoviskem orgánu památkové péče. Toto stanovisko je pro meritum věci bez významu. Žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že parametry stavby odpovídají parametrům zakotveným v OZV.

Soud nepřisvědčuje ani blíže nerozvedené námitce obecnosti napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí řádně popisuje skutkový stav, jež subsumuje pod právní normy a vypořádává se s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce.

Pokud se týče námitky rozdílné správní praxe v obdobných případech rekonstrukcí staveb v dané lokalitě, pak tímto žalobním bodem by se soud mohl zabývat jen tehdy, pokud by byl uplatněn v zákonem stanovené lhůtě. Protože však napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 29. 3. 2012, byl daný žalobní bod obsažený v podání ze dne 23. 8. 2012 učiněn zjevně mimo zákonnou dvouměsíční lhůtu. Z důvodu zásady koncentrace zakotvené v § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. se tímto žalobním bodem soud nezabýval a ani k němu neprovedl žádné navržené důkazy.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tak, že žalobce je povinen nahradit procesně úspěšnému žalovanému jeho náklady řízení spočívající v nákladech na cestu pověřeného zaměstnance žalovaného k soudnímu jednání, kdy souhrn cen lístků pro jízdu prostředky hromadné dopravy činil částku 170,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 21. května 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu